

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפללים

שבת כי כסלו ה-תשפ"ה
 פרשה: **וישב**
 הפטרה: **כה אמר ה'**

הדלקת נרות - 16:17
צאת השבת - 17:10
ר"ת: 17:41

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:17

מזל	וישב
5:39 <	5:36
5:46 <	5:43
6:39 <	6:36
11:41 <	11:38
12:06 <	12:03
16:44 <	16:39

תפילות ליל

אחד מחסידי בעל התניא, היה סוחר יין. פעם השקיע את כל הונו בכמות ענקית של יין, ושיגר אותה ליריד. הוא עצמו טעם אל הרבין, ובהיותו שם באו והודיעו לו שכל השיירה נשדדה. האיש, האיש, ברגע אחד את כל רכושו, התעלף, ניסו לעוררו, אך הוא חזר והתעלף. אמר על כך הרבי: העגלות שלמות ולא נשדדו.

ואכן, לאחר זמן מה נתברר שהעגלונים שמעו רעשו וחשבו שבאו עליהם שודדים ומלטו מהמקום, אך העגלות נשארו במקומן ואיש לא נגע בהן.

כמה מקורבני הרבי התבטאו בחתפלות על המופת הגלוי. אמר הרבי: אין כאן מופת. חז"ל אמרו שאין הקב"ה מביא על האדם ניסורים שלמעלה מכוחו. כשראיתי שהאיש אינו חזל להתעלף, הבנתי שכנראה הסיפור אינו נכון...

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד ובריה
 מרת אחותי דינה בת רחל
 ולע"ג חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
 חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"איזוהו גיבור שבגיבורים"

איזוהו גיבור שבגיבורים? "זה העושה שונאו אוהבו". כשיש באדם מידה של גבורת-נפש, שביכולתו להפוך את שונאיו לאוהביו, זהו בהגדרת חז"ל גיבור שבגיבורים. גבורת הרוח מול גבורת הכח. "אמר ר' המא בר גוריא אמר רב, לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים שבשביל משקל שני סלעים מילת (כתונת פסים של צמר נקי), שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו, נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים". בעלי התוספות הקשו, הלא שעבוד מצרים נאמר עוד לאברהם בין הבתרים? אלא שנתגלגל הדבר והארועים הובילו לגלות. האחים בשנאתם ליוסף, לא התעלו על עצמם, לא כבשו את יצרים, כאשר נראתה להם השעה לקבור את יוסף על הלומותיו. הם לא הסתכלו קדימה בצורה יותר מקיפה ולא חשבו על ההיסטוריה היהודית. תומכיו של יהודה המכבי הסתייגו מרצונו להלחם ביוונים, אלא שהסתכלותו היתה מקיפה דורות. יהודה ידע שהמלחמה נגד היוונים היא מלחמה אידיאולוגית ולא כוחנית. אומנם בגלל שנאת האחים נתגלגל והגענו למצרים, אבל לא היינו יוצאים ממצרים, דבר לא ריאליסטי, אם לא היינו מכירים בכוחות אלוקים שפועלים בתוך האומה הישראלית. מכאן נבין גם את תשובת התלמוד המציג את השאלה מהי הנוכח? ועונה על גם פך השמן. לא גבורת מתתיהו ובניו, לא יהודה המכבי, ואפילו אין ספור על המאבק והמרד. חכמים ראו בנס פך השמן את הנס האמיתי אשר בא ללמד על נס המלחמות. ללמדך שהניצחון איננו בכך שקומץ אנשים נבר על האימפריה היונית, אלא בכך שהיה מניע למאבק, מאבק אידיאולוגי.

גם היום האמונה התמימה בה' והליכה בכוחנו זה שהוא דרך ה', נגיע בעזרת ה' בקרוב, כאז, לחוף מבטחים.

גם פך השמן, בנוסף לאהבת אחים, יהיה נר לרגלנו ולעתידנו במדינת היהודים.

"התפילה תחת עמוד התלייה" א'

יוסף, יהודי תמים ופשוט, מתושביה של העיר יזר שברפס, לא ידע כי הסכסוך הקל שהתפתח בינו לבין מוחמד שכנו הערמומי, עלול לעלות לו כמעט בחייו.

היה זה סכסוך פשוט יחסית, בנוגע למיקומה המדויק של הגדר המפרידה ביניהם. מוחמד החמדן החליט, בבוקר בהיר אחד כי שטח חצרו צריך לגדול בכמה אמות. הוא עשה מעשה והזיז את הגדר שבינו לבין יוסף, וכאשר קם יוסף והתרעם על מעשהו, החל מוחמד מגייס לעזרתו ראיות שונות ומשונות.

במשך שבועות אחדים ניסה יוסף להגיע לעמק השווה, תרתי משמע, בינו לבין שכנו. ולבסוף, כאשר כלו כל הקיצין, קם ועלה לבית המשפט המוסלמי, שם הגיש קובלנה כנגד מוחמד על הגדר שהוסטה בלא סיבה.

שופטי בית המשפט המוסלמי לא אהדו יהודים, בלשון המעטה. ובכל זאת, הם לא יכולים היו להתעלם מכך שהצדק נטה לצדו של יוסף באופן מובהק. ראיותיו של מוחמד היו קלושות ועקומות, ואילו יוסף גייס לעזרתו עדים מהימנים ורישומים מדויקים.

בלית ברירה, כמי שכפאם שד פסקו השופטים לטובתו של יוסף, שחשב לתומו כי בכך באה הפרשייה העגומה אל סיומה.

הוא לא ידע, כי עם סיומו של המשפט ניתן אות הפתיחה למשפט אחר, חמור בהרבה.

מחמוד היה תאב בצע, אולם לא פחות מכך - שונא ישראל מרושע וארסי. בראותו כי ידו של היהודי גברה עליו בעניין סכסוך החצרות שביניהם, החליט ליקח נקם מהיהודי בכפל כפליים.

הפעם, יש לציין, טוהה מחמוד את המזימה כהלכה. הוא שכר עדים, אילפם בגרסה תואמת, מדויקת ומשכנעת, ורק לאחר מכן עלה לבית המשפט בשנית, כשעל פניו הבעה חמורת סבר.

"יוסף, היהודי הנקלה", שח בשפתיים רועדות, "ביזה את דת האסלאם, לאחר ששופטי בית המשפט פסקו לטובתו, קילל את מוחמד נביאנו ובוז לו בדברים נוראים, לאוזניהם של כמה וכמה עדים".

העלון לרפואת ההצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" תפוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרשלי"צ ר' יצחק יוסף שלי"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"
 מנויים: לקבלת העלון חיסם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

photo: www.ynet.com

הַלְכוּת לַיּוֹסֵף

הלכות עשיית מלאכה בערב שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

המותרים בעשיית מלאכה בערב שבת

ג. מי שהוא עני ביותר, ואין לו אפשרות לקנות צרכי שבת, רשאי לעשות כל מלאכה בערב שבת אחר שהגיע זמן מנחה קטנה, כדי שיוכל לקנות צרכי שבת. וכל שאין לו אפשרות לקנות צרכי שבת רשאי לעשות מלאכה אפילו אם היא מלאכה שמרויח עבודה הרבה יותר מצרכי שבת.

ואפילו עני שיש לו כדי לקנות לחם ומים, רשאי לעשות מלאכה כדי להשתכר באופן שיוכל לקנות לו ולבני ביתו צרכי שבת בבשר ודגים ושאר מיני מאכלים, כראוי למצות עונג שבת. וכן אם יש לו מספיק לצרכי שבת, אלא שצריך לשלם לפועל שכיר שעבד אצלו, כדי שיהיה לאותו פועל לקנות לעצמו צרכי שבת, מותר לו לעשות מלאכה בערב שבת אחר המנחה לצורך זה.

ואפילו מי שיכול ללוות מעות כדי לקנות צרכי שבת, רשאי לעשות מלאכה בערב שבת אחר זמן המנחה כדי שלא יצטרך ללוות. וכן אם לווה מעות כדי לקנות צרכי שבת על סמך השכר שיהיה לו ממלאכתו שעוסק בה כל היום, רשאי לעשות מלאכה כדי שיוכל לפרוע את ההלוואה.

ופועל שהוא שכיר אצל אחרים, וצריך לעבוד בכל יום עד סוף היום, התירו לו לעשות מלאכה בערב שבת עד סמוך לכניסת השבת באופן שיהיה לו שהות לחזור לביתו ולהכין איזה מאכל ולמלא את חבית מים לכבוד שבת. והיינו דוקא כשהוא כבר שכיר הצריך לעבוד כל היום, אבל לכתחלה כשבא להשכיר עצמו לעבודה צריך להתנות שיפסיק מעבודתו בערב שבת משהגיע זמן מנחה קטנה.

ומי שהזמינו אצלו מלאכה מסויימת, ולא הספיק לגמור המלאכה קודם שיגיע זמן מנחה קטנה בערב שבת, וחושש שמא מחמת שלא יגמור המלאכה יפחית לו המזמין משכרו, או שיפסיק להזמין אצלו בעתיד, והוא דחוק ביותר לפרנסתו, רשאי לגמור המלאכה אחר שהגיע זמן מנחה קטנה.

ימשך, וממילא תסור ממנו רוח הקודש, ומעשינו לא יודעו לעולם.

"מה בצע? כי נהרוג את אוזנינו"

פירש רבינו האביר יעקב אבוחצירא זצ"ל בספרו "פתוחי חותם": כידוע, השופך דמים אין תפילתו נשמעת. שנאמר "גם כי תרבו תפילה אינני שומע - ידיכם דמים מלאו". ו"בצע" - ראשי תיבות של זמני שלוש התפילות, בוקר, צהרים, וערב. וזהו שאמר להם יהודה: "מה בצע?", מה תועלנה תפילותינו שלוש פעמים ביום, אם נהרוג את אוזנינו וידינו יתגאלו בדם, חלילה.

"כי אם הללוים אשר הוא אוכל"

אמרו חז"ל, שהאשה נמשלה ללחם. כמו שכתב כאן רש"י. וכן אמר יתרו לבנותיו "קראנה לו ויאכל לחם" שמא ישא אחת מכן לאשה. ובמסכת קידושין אמרו: כל הנרשא אשה שאינה הוגנת לו, כאילו חרשו לכל העולם כולו, וזרעו מלח.

וביאורו, שהלחם הוא חיי נפש ונצרך לקיום האדם. ובמסכת ברכות אמרו שיש בו סגולה לחונן לאדם בינה. אבל גם המלח נצרך לעולם, ובסוף מסכת קידושין אמרו שאי אפשר לו לעולם בלא מלח. החילוק בניהם הוא, שהלחם הוא המאכל העיקרי, והמלח הוא תבלין בלבד. אם יחסר - יהיה המאכל תפל, וניתן לאכילה, אבל אם תוגדש הסאה במלח יוקדח התבשיל, ולא יהיה ניתן לאוכלו...

לפיכך נמשלה האשה הטובה ללחם, והרעה למלח. כי מהי רעתה? היא מביעה ביקורת, תרעומת, כעס - במינוח הנכון זה יועיל, ישפר ויכוון. אולי אף יגוון. אבל אם תעבור את הגבול, תקדיח את התבשיל...

ואמר הרב "בני שלמה" זצ"ל ממידלת שבמרוקו: ההבדל ביניהן אינו מהותי. אותן אותיות הן, אלא שבסדר מהופך... לומר לך, שבחוסר התאמה, במינוח ובעיתוי הלא - נכונים, עלולה היא להפוך מלחם - למלח, במידה גדושה עד בלי די: "כאילו חרשו לכל העולם כולו וזרעו מלח"...

"והבור ריק, אין בו מים"

דרשו חז"ל מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו. שאל הרב "ישמח משה" זצ"ל מגאב שבתונסיה: מדוע השליכוהו לבור שיש בו נחשים? והשיב על פי דברי הגמרא אמרו לו לנחש, ארי דורס ואוכל, זאב טורף ואוכל, אתה - מה הנאה יש לך? אמר להם: ומה יתרון לבעל הלשון, מה הנאה יש לו בדיבורו לשון הרע?

לפיכך, הואיל וחרשו בו שהוא מביא את יבתם רעה אל אביהם, ומדבר עליהם לשון הרע, לפיכך השליכוהו לבור שורף נחשים. אבל הואיל וכל מעשיו של יוסף היו לשם שמים, ולא כיוון בדיבוריו אלא לתועלת, לא הזיקוהו הנחשים.

"מה בצע? כי נהרוג את אוזנינו וכסינו את דמו"

השבטים הקדושים, שבטי יהודה והחליתו שיוסף וזמם להדיחם מכנפי השכינה, ומלהמנות על עם ישראל ומייסדיו, ודינו כדין "רודף" רוחני. נמנו וגמרו להורגו. בא יהודה ושינה את החלטתם באמרו: "מה בצע כי נהרוג את אוזנינו וכסינו את דמו". במה שנבעם?

הסביר מרן החיד"א זצ"ל: האחים הקדושים לא רצו שמעשיהם יודעו לאביהם, ויקפיד עליהם, והם ימישו על עצמם קללה ולא ברכה, חלילה. אבל כיצד יוכלו להסתיר זאת מיעקב אבינו, הלוא הוא ניחון ברוח הקודש? התשובה היא שהרי "אין שכינה שורה לא מתוך עצלות, ולא מתוך עצבות... אלא מתוך שמחה". וכך נאמר: "ויהי כנגן המנגן עליו רוח ה'". והשבטים סמכו על כך, שיעקב אבינו יתאבל על בנו ומתוך כך לא תשרה עליו שכינה בעצבותו, ולא ידע ברוח קדשו מה ארע.

אמר להם יהודה: "מה בצע כי נהרוג את אוזנינו - וכסינו את דמו", האם בכך נסתיר את אשר קרה? הלוא כבר אמרו כי "גזירה על המת שישתכח מן הלב", ואבינו ינחם, ורוח קדשו תשוב אליו, והכל יתגלה, מה נעשה, "לכו ונמכרנו" ונאמר לאבינו כי היה רעה אכלתהו, ומתוך כך לא יפסק אבולו, הואיל ולמעשה יוסף לא מת. ועצבונו

חיי יוסף

"תולדות יעקב יוסף"

"אלה תולדות יעקב - יוסף", אומר הכתוב בפרשת "וישב" ועשרת השבטים - היכן הם? וכי רק יוסף היה תולדתו של יעקב?

על כך מפרשים החכמים לאמור: מבוא ניתן ללמוד שיוסף היה עיקר הבנים. ויש המפרשים לאמור כי כמו שאירע ליעקב - אירע ליוסף. נולד מהול - את יוסף כך. לבן - אלה תולדות יעקב יוסף.

ויש סיבה נוספת. בשנות הרעב היה זה יוסף שזן את אביו ואת אחיו ופרנסם. באמצעות יוסף היה קיום לכל תולדותיו של יעקב. לפיכך קורא עליו הכתוב - אלה תולדות יעקב - יוסף.